

A kövér hindu lány

– Virág szeretnék lenni, hogy meghaljak, mielőtt megöregednék.

Ezt hajtogatta Modari, a kövér hindu lány. Nem halt meg, és nem is öregeedett. Csak egyre kövérebb lett. Amikor elérte a kamaszkort, úgy elterebélyesedett, mintha be akarná tölteni a világmindenséget. Csak hevert az ágyon tonnányi súlyával, és mozdulni képtelenül punnyadt a puha párnákban elmerülve. Az örökös félhomályban húsának redőit belepte a moha.

Mulatságát lelte az életben. Beállítottak neki egy televíziót, amelyből csak úgy sorjáztak a tévéregények. Modari sírdogált és álmélkodott és nevetett, kacagás közben csicssergett, ahogy a madarak. A távirányító gombjaival birtokba vette a mindenséget, könnyű dolga volt, csak egy érintés kellett, és máris újabb álomvilág tárult ki előtte. Visszapörgetett életeket, megállította az időt. Elvégre egy ujjával irányíthatta a sorsot. Modarinak a nappalból éjszaka lett. Az éjszakából pedig nappal. A lány a villódzó képernyő segítségével visszájára fordította az időt.

De súlyos tömege elszívta minden erejét. A kövér lánynak nem volt ereje, bármennyit is evett. Nem állt fel, nem ült le. Erőtlen volt az a sok hús, esendő volt a teste, mint a megroggyant görögdinnye. Már egy pusztá gondolattól is félrebillett a feje. A családja tudta: ha jó gondolat támadt benne, balra billent. Ha rossz, a jobb válla felé hajolt.

A történethez hozzátartozik, hogy helyben végezte el a szükségét, a tömérdek hús alatt. Koronként jött egy alkalmazott, és megtisztogatta. Levette róla a ruhát, és sűrű bocsánatkérések közepette illatos kendőkkel tisztára törölgette a mélyedéseket, a barázdákat és a redőket. Egy bálnavadász nekiveselkedésével emelte meg és fordította át, miközben lehántotta róla a ruhát. Azután egy darab ideig így hagyta őt meztelen, hadd érje friss levegő a téres domborulatokat. Végül ráadott egy könnyű, áttetsző hálóinget. Az alkalmazott szenttelenül végezte a dolgát. A lány mégis megborzongott, amikor a testéhez ért. És távirányítóval a kezében elszenderedett.

Nehogy elsenyvedjen, távol a világ nyüzsgésétől, ablakot nyitottak a szobája falán. Áttörték a falat, kavargó por lepett be mindent. Mivel nem mozdíthaták meg, fóliával takarták le a hatalmas testet. Modari fejhangon tüszögött, de jobban aggódott a televízióért, mint a saját tüdejéért.

Egy nap vándor járt arrafelé. Szöveteket, színeket és illatokat hozott neki Indiából. Józan, megfontolt embernek látszott. De amikor a lányra nézett, azonnal beleszédült abba a hatalmas testbe.

– Magában annyi a nő, hogy poligámiát követek el, ha megszeretem.

A férfi epedve vágyott Modarira, de sehogy sem tudott eljutni oda, ahová szeretett volna. Gyötrelmesen sóhajtozott: „Bárcsak egy nap rátalálnék az oda vezető szurdokra!” De ehhez mélyére kellett hatolnia a hústömegnek, mint egy föld méhében kutakodó aranyásónak.

–Mától fogva nem engedem, hogy az alkalmazottak hozzád nyúljanak.

Maga kezdte mosdatni a lányt. Modari gyönyörűséggel adta át magát a mosdatásnak, a férfi pedig megszárogatta, beszórta hintőporokkal, illatos kenőcsökkel kenegette. Az egyik ilyen tisztálkodás alkalmával végül megtörtént, amire vágyott. A vándor úgy taszította szét a lány két lábát, mintha egy majomkenyérfát fordítana ki a helyéből. Egymáséi lettek, de nem tudni, hogy volt képes a férfi behatolni a lány hurkás meredélyeinek rejtekébe. Az aktus után Modari könnyűnek érezte magát. A távirányító ott volt a kezében, és csak akkor döbönt rá, hogy szeretkezés közben végig szorongatta a televíziót irányító kis szerkezetet. A szerelmi nedvek lucskában ázva, pajkosan kérdezte:

– Szerelmem, mint szeretsz jobban: beékelődni vagy belékelődni?

Olyan légiesnek érezte magát, hogy megpróbálta felemelni a karját. Sikerült. Élvezettel mozgatta a magasban az ujjait, mint kis bábokat. Másnap este újra szerelmeskedtek. Azután minden este. Modari pedig érezte, hogy minden együttlét után szerelemmel láthatóan soványabb és soványabb a teste. Néhány nap múlva kikelt az ágyból, és tett néhány lépést a nagy szobában. Érzéki kedvese körbedöngöcsélt, mint egy vágófokozó méhecske. Úgy szerette, majd esztét veszette. Repesett a szíve, hogy majd megrepedt.

Egy hónap sem telt el, és Modari már táncra perdült. Karcsú lett, csontja-it alig borította hús. A több száz kiló csak úgy eltűnt róla, elpárolgott, semmivé lett. Modari egyfolytában magához alakította a száriját, szűkebbre vette a ruháit, újabb és újabb lyukakat fűrt az övébe. A család eleinte elégedetten nézte. De egy idő múlva aggodalmasan figyelték a változást. Modari egyre fogyott, már csont és bőr volt. Valami betegség hatalmasodott el rajta, vagy túl sokat szerelmeskedett.

– Túl sokat?

Modari nem törődött a figyelmeztetéssel. A szerelem olyan, mint a tenger: végtelen ugyan, de még több vízre vágyik, hogy még jobban kiteljesedhessen. Nem adom fel, kiáltotta. Beszélt a kedvesével, aki egyetértett vele: a végtelenségig folytathatják a szerelmeskedést, csak tegye le a távirányítót az éjjeli szekrényre. Leg-alábbis olyankor. A nevetésük és az ajkuk összeolvadt. Modari ezen az éjszakán érezte először, hogyan sajdul belé a gyöngédség. A csók íze beszivárog az ajkak és a fogak közé, az élet és a halál közé. Késpenge vagy bársony, vajon melyiket érezzük, ha csokolunk? Együttérző fulladás: ez a csók.

Másnapra Modari egészen kicsi lett, már alig volt súlya. Még nem volt nő, akiről ennyire lehámlott volna minden női forma. Ettől még a kedvese is visszarettent:

– Nem, Modari, hozzád sem érhetek többé, mert ezt a testet már nem szabad szeretni.

Modari mosolygott: attól tart talán a szerelme, hogy belehal? Kedve lett volna azt válaszolni, hogy a szerelemnek köszönhetően egyszerre végtelenül sok életet él meg. És ahhoz, hogy meghaljon, végtelenül sokszor bele kellene halnia. De csak ennyit kérdezett:

– Nem emlékszel, azelőtt virág szerettem volna lenni? Nos, felelj: nem vagyok elég illatos neked?

A férfi megfogta a kezét, mintha összeszedné a bátorságát. És bejelentette, ha felvirrad az új nap, folytatnia kell hosszú utazását.

– De csak holnap, szerelmesem.

Modari elkomorulva távolabb húzódott tőle. Bezárta magát jelen nem lévőségébe. A férfi azt hitte, hullanak a könnyei. De a lány hirtelen megfordult, kirügyezett a nevetése. Kezével kihívóan magasra emelte a távirányítót:

– Vedd csak fel vele a versenyt! Elég a féltékenykedésből!

A férfi a karjaiba vette, simogatta, odaadóan, epekedve. Aki csókol, mindig hercegfinek érzi magát. Akit csókolnak, mindig alvó csipkerózsika. A hindu lány, mintha álomban tenné, magába fogadta őt. Miután befejezték, a férfi ámulva nézte ölelésre tárt karját. Nem volt kit öleljen. Modari köddé vált. A teste nem volt jelen az életben, a létezése kilépett az időből. A hindu lány visszatűnt a semmibe. A férfi még hallotta, hogy a szobában valahol koppan a földön a távirányító.

Áradat

Van egy olyan folyó, amelyik átfolyik a házon. Azt mondják, ez a folyó az idő. Az emlékek pedig halak, amelyek az árral szemben úsznak. Úgy teszek, mintha elhinném, mert erre tanítottak. De nem hiszek benne. Az én emlékeim madarak. Ha pedig van áradat, az az égből jön, amikor megnyílnak a felhők. Ezen a felhőn át vezetlek most benneteket, az emlékeim nyomán.

A ház, amelyben élünk, sokkal inkább éjjel létezett, mint nappal. Különös, mondhatnák erre. Az éjszaka és a nappal kiegészítik egymást, mint a színe és visszája. Miképpen lehetséges, hogy a világosság és a sötétség ilyen egyenlőtlenül oszlik meg? Elmagyarázom. Valahányszor édesanyánk éneke felhangzott, még a legvilágosabb nappal helyét is elfoglalta a sötét éjszaka. Odakint álmodón kopogott az eső. Mi pedig örökkön gyermekek voltunk.

De egy alkalommal meghallottuk, hogy édesanyánk sír. Halk sírdogálás volt, mint egy vízér csobogása, vagy egy denevér sikkánó hangja. Egymás kezét fogva álltunk meg a szobája ajtajában. Szemünk nagyra tátva. Felénk sóhajtott:

– Édesapátok már nem tartozik hozzám.

A szekrényre mutatott, és kérte, nyissuk ki. A szemünk előtt, a meglepetésen áttükröződve ott voltak azok a régi ruhák, amelyeket édesapánk valamikor megvett neki. De attól a lenge szellőtől, melyet a kinyíló ajtó kavart, a szövetük máris porrá vált, és mint hamu ülepedett meg a padlón. Csak a vállfák maradtak a helyükön, mint lecsupaszított csontvázak.

– Most pedig – mondta édesanyánk –, nézzétek meg ezeket a leveleket.

Múltbéli szenvedélyes szavakat hordozó papírlapok voltak, amelyeket édesanyánk egy dobozban őrzött. De most üres volt mindegyik lap, elpárolgott róluk a tinta.

– Elment. És minden vele együtt.

Attól fogva édesanyánk nem feküdt az ágyba többé. A földön aludt. Hátha az idő folyója magával sodorja őt, amikor újra betör a láthatatlan áradat. Ezt ismételtette panaszos hangján. Néhány nap kellett csak, és olyan lett, mint az árnyak, áttetszővé vált a teste.

– El akarom veszíteni az erőmet. Akkor kihal a remény is belőlem.

– Aludjon az ágyban, mama.

– Nem akarok. Az ágy széteszi az emlékezést.

Ő pedig emlékezni akart. Mintha az az eltűnt valaki lett volna az életének egyetlen dicsősége.

Még két hét sem telt el azóta, hogy apám kámforrá vált, amikor egy este nem jött álom a szememre. Előérzések jártak át, nem maradhattam az ágyban. Bementem a szüleim szobájába. Édesanyám ott feküdt, fejéig felhúzta a takarót. Felneszeltettem. Arca kitárulkozott a ráboruló édes félhomályban. Mosolygott.

– Ne csapj zajt, fiam. Ne ébreszd fel az édesapád.

– Az édesapámat?

– Édesapád itt fekszik, szorosán mellettem.

Vigyázva kelt fel, visszasimította a takarót. Mintha rejtegetne valamit alatta. Kiment a konyhába, vizet töltött magának. Leültem mellé az asztalhoz, amelyen még ott álltak halomban a vacsoránál használt edények.

– Szeretnéd tudni, hogyan hívtam őt magamhoz?

Az énekével. Azért nem vettem észre, mert magában dúdolt. De egyfolytában dúdolt, amióta a férje elment. Most pedig, a konyha padlóján sétáltatva tekintetét, azt mondta:

– Meglehet, olyan a hangom, mint egy vászondarab; igen, egy vászondarab, amellyel letöröljük a múltat.

Másnap édesanyám eleget tett vasárnapi kötelességének, templomba ment, sovány térde engedelmesen kereste a földet. Tudtam, hogy jó darabig elmarad, bementem a szobájába, és szétnéztem. A szekrény sarkig tárt ajtaján át beláthattam a homály mélyére. Odaléptem. A meglepetéstől visszahőköltem: újra ott lógtak a ruhák, teljes valójukban, színesen. Nyomban belekukkantottam a dobozba, amely szüleim szerelmének emlékeit őrizte. A tinta újra ott kékellett a papíron,

apám egykori levelei megint olyanok voltak, mint régen. De nem mertem meg nézni őket. Félttem. Mert titokban már tudtam a választ.

Lábujjhegyen osontam ki, amikor meghallottam, hogy édesanyám belép a házba. A veteményes felé kerültem, és kimentem a poros útra. Onnan néztem sokáig a házunkat, amely lassan festett képpé valószínűtlenedett. Akkor megértettem, hogy bármilyen messze is menjek azon az úton, soha nem hagyom teljesen magam mögött ezt a helyet. Ebben a pillanatban meghallottam édesanyám szívébe markoló énekét. És láttam, hogy lassan semmibe tűnik a ház, elnyeli a folyó, amely mindent magával sodor.

Maria Pedra a keresztúton

Amikor rádöbbsent az idő múlására, Maria Pedra kifutott a Chão Oco hegy oldalán lévő keresztútra, és ott a szoknyáját felcsapva elnyúlt a földön, arra várva, hogy egy férfiember a kedvét töltsse vele. December tizenhetedike volt, ő pedig már betöltötte a huszonkettedik évét, és még mindig nem ismert férfit.

Így feküdt ott öt napon és öt éjszakán át, kitarulkozva, felkínálva mindenét, mígnem egy szomszéd elhozta onnan elgyöngült testét. Letette a ház elé, oda, ahol a tér megtelik fénnel, és láthatja mindenki, aki csak arra jár, ahogy a hírek járnak faluszerre.

Mégis, mi történt? Annyian megfordultak arra, és annyian visszaéltek a lehetőséggel, hogy a lányt kihasználták, egy egész életre tönkretették. Így mondják egyesek. Mások megesküsznek rá, hogy egy ujjal sem mert hozzáérni senki. Mert ahogy ott feküdt, lehuny szemmel, úgy nézett ki, mintha megszállták volna a túlvilági erők. Az állán pedig nyúlós, sárga nyál folyt. Egy ilyen önmagából kivetkőzött nőt még a legjobban sóvárgó, az ösztöneinek megálljt parancsolni nem tudó kanborjú sem kívánna meg. De voltak olyan elstutogott mendemondák is, hogy talán a szomszéd töltött vele egy gyászéjszakát. Ez a szomszéd pedig olyan sanda macska volt, aki mindig nagyot ugrik, és nem áll jól a szeme sem.

De az anyja váltig állította: érintetlen maradt. Saját szemével győződött meg róla, megvizsgálva a szeméremszőrzet borította intim részeket. A mellén lévő harapásnyomok valami éji féregtől származtak, amelyek mindig olyan sötétben jönnek, hogy az alvó ember nem láthatja őket. Amíg el nem múlt az az öt nap, éjszaka otthon meg sem pisszent senki, hogy beteljesedjen a felajánlás, és elűzzék a rontást.

Akárhogyan is, a család azért csak rá-rásandított Maria Pedra hasára, feszülten figyelve a leghalványabb gömbölyödést is. De múltak a hónapok, és a lány

megőrizte lányos soványadtságát, varázsderekát. Mindenkit átjárt a felsőhajtás. Ha áldott állapotban lenne, akárkire rávetülhetne a kétség árnya. Gyanús lehetne bárki, még a fivérei és a bácsikái is ott lennének a bűnösök között.

Elmúlt a kilenc hónap, és a leány nem beszélt, egyetlen szót sem szólt. Elvégezte, ami a dolga volt, kitakarította a házat, elment a forrásra vízért, az erdőbe fáért. De az éjszakánként feltámadó álombéli tűz mindig kihamvadt: újra meg újra semmivé vált a végtelenben.

Szeptember utolsó napján a lány összenyalábolt néhány rongydarabot, batyuformára göngyölte őket, és rákötötte a hasára. Aki látta őt a hajnali fél-három-negyed homályban gyalogolni, azt hihette, hogy Maria Pedra váratlanul terhesen serkent fel. Vajon merre igyekezett? Újra a keresztút felé indult, ott lefeküdt, összegömbörödvé, mint az erdei pajzsika friss hajtása. Vitték a hírt az anyjának. A lányra megint rájött.

– Odategyek – mondta az anyja, és gyorsan egy pillantást vetett magára a tükörben.

Végigsimított a hasán, mert megpocakosodott attól a sok aggodalomtól, amin a lány miatt átment. Mennyit szenvedett ez alatt a szomorú kilenc hónap alatt! És mintha meg akarná erősíteni magát elhatározásában, megismételte:

– Odategyek, csak még idejében odaérjek.

– Már régen ideje lett volna.

Az apa mordult így a szoba sarkából. Nyomorék volt, egyik üveget még ki sem itta, máris nyitotta a másikat. A szomszéd készségesen megnyugtatta az asszonyt:

– Menjen csak. Majd én vigyázok az urára.

És odább gördítette a széket a székben ülővel. A férj két kezével a kerekesszék karfájára csapott. Felhorkant a saját sorsa ellen.

– Szerezhetnél már egy kerek butykost!

Azután elnyugodott, behúzódott a sötét sarok sötét árnyai közé. A szomszéd csak intett az asszonynak, hogy induljon, menjen már a dolgára.

Az anya átment a falun. Sietősen, nekilódulva ment. Szerette volna megelőzni a suttogást, elhagyni maga mögött a szégyent. De ahogy közeledett a hegyoldal felé, egyre lassabban lépdelt. Elködlő árny volt, mire elérte a lányát, aki még mindig karikába görnyedve feküdt a keresztútnál álló sziklán.

– Gyere, lányom. Gyere haza.

– Most nem lehet – felelte Maria Pedra.

Remegett a hangja? A lány sírt. Eltöltötte volna a képzelte szomorúság, amelyet csak azért talált ki magának, hogy valóságosnak érezze a létezését?

– Gyere már, szedd le magadról ezeket a rongyokat, mielőtt még felébred a falu.

Az anya tépte-cibálta a rongyokat, amelyeket a lány magára tekert. A lány tiltakozott, a két nő szenvedélyesen egymásra támadt, testük összefeszült. Foggal és

körömmel: vér csordult le az anya lábán. És a kavargó rongyok közül előbukkant az újszülött gyermek teste. Felsírva köszönt rá a világra.

Az anya meg-megránduló hasához szorította a kis jövevényt. Az egymás mellett fekvő két nő hosszú csendbe burkolózott.

– Ez a te fiad, Maria Pedra!

– Nyugodjon meg, anyám. Én is azt mondom majd, hogy az enyém.

Pál Ferenc fordításai

Lőrincz Zsuzsa: *Suttogók*, 2010, drót